

Проповіді в цій книзі є результатом мого служіння

Пастор-ветеран Володимир Алексеєнко розповідає історію своєї книги «Освятити їх истиною».

Мені зараз вісімдесятий рік, я 1940 року народження. Народився у селі Олійникова Слобода Білоцерківського району на Київщині. Мої батьки були звичайними колгоспниками, православними.

У сім'ї я був один адвентист з самого дитинства. Це було тому, що жив на такій вулиці, де двадцяті сімей були адвентистами, її називали «штундистською». Тільки сім'я завуча школи та наша не були адвентистські. З дітьми адвентистів я разом пас корову, грався в різні ігри, ходив до школи та на збори до адвентистської церкви. Коли був у п'ятому класі, моя вихователька поговорила з батьком, і той сказав мені: «До штундів більше не підеш. Виростеш, підеш на свій хліб, тоді йди куди хочеш». Так воно й сталося.

Після закінчення десятого класу у 1957 році я поїхав до Білої Церкви на роботу у бригаду мулярів. Першого ж дня пішов до церкви.

У 1959 році в кінці серпня вночі на річці Рось я прийняв хрещення. Хрестив мене Олександр Парасей.

У вересні 1960 році я одружився зі своєю Галиною, з якою прожив п'ятдесят шість з половиною років. На жаль, скоро буде два роки, як її не стало. У нас народилося двоє синів: Дмитро, який живе у Сакраменто, США, та Віктор, який служить виконавчим секретарем Євразійського відділення Адвентистської церкви.

Коли ми домовилися з Галиною, що будемо одружуватися, багато з нею молилися, щоб наша сім'я була керована Духом Святим, щоб Він нас використав у Своему плані, як Йому буде потрібно.

Слава Богу, вся наша сім'я вся віруюча. Дружина завжди зі мною їздила, співала.

Діти також віруючі, ніколи проблем не було з ними. Ми не нав'язували їм свою віру, хотіли, щоб у них був власний досвід з Богом. Віктор усе зрозумів, коли пішов до армії. У старшого сина Дмитра був складніший шлях до Бога, але він також є членом церкви.

У 1965 році мене рукопоклали на служіння пресвітера, направили на духовну роботу, у 1977 році поклали на служіння проповідника, і ми з Білої Церкви виїхали у Житомир, а у 1985 році у Вінницю. Спочатку я був пастором, потім скарбником, потім секретарем-скарбником Подільської територіальної конференції, яка об'єднувала громади Вінницької, Хмельницької та Житомирської областей, потім знову секретарем. Об'їздив ці області, проводив різні служіння. Більше тридцяти років живу у Вінниці, у 2005 році пішов на пенсію, але відпочивати ніхто мені не дає.

Чому Ви одразу пішли до церкви, як приїхали до міста?

Дуже завжди любив читати. Читав більше історико-географічного та наукового характеру книжки, любив дуже астрономію. Жив на квартирі в адвентиста.

У нього ще жив один майор. Біла Церква – містечко, де були військові. Одного разу, після хрещення, я прийшов з вечірнього зібрання додому, а мене цей майор чекає. Він знав, що я був віруючим, і почав проводити зі мною виховну роботу, доводити що ніякого Бога не існує, а я йому сказав якусь фразу чи то з Коперніка, чи з Галілея, не пам'ятаю, але в кінці він сказав так: «Ти мене не можеш переконати, а я тебе. Але так, як ти почав цей шлях, йди ним до кінця». Комуніст, майор армії, дав мені таке напуття.

Ви стали пастором у молодому віці. Де Ви вчилися?

У СРСР не було протестантських духовних академій. Нашою

академією була община і життя. У той час у нас майже не було релігійної літератури. Біблію було дуже складно купити. Але я завжди конспектував проповіді, які допомагали мені у служінні.

Потім з'явилися переклади книжок Еллен Уайт, і ми їх досліджували. Апостол Павло писав своєму учню Тимофію: «Вникай в себя и в учение, занимайся сим постоянно. Ибо, так поступая, и себя спасешь, и слушающих тебя». Це був принцип мого служіння. Я багато читав.

Моїм першим пастором у Білій Церкві був Анатолій Димань. Він організував молодіжний гурток і вчив нас як проповідувати. Спочатку він давав нам готові проповіді, ми їх собі переписували, потім читали у гуртках, коли їздили по селах. Потім на основі цих проповідей училися складати власні.

Розкажіть про свою книжку.

Проповіді, які є у книжці, це результат мого служіння. Я почав їх писати ще у Білій Церкві, а коли переїхав до Житомира, переробляв по-новому. Коли переїхав до Вінниці, знову переробив їх.

Як народився збірник цих проповідей? У Вінницькій області в 2001 році видавалася газета «Подолія-п'ятниця», потім її перейменували на «Погляд». Я пішов до редактора газети і запропонував йому християнські статті. Він згодився на експеримент видати десять статей. Каже: «Якщо людям сподобаються, будемо і надалі друкувати». Я написав десять статей на сімейну тематику, вони були короткі, та сподобалися читачам.

І з 2001 по 2008 рік щотижня у газеті «Подолія-п'ятниця» виходили ці статті, де було вказано, що вони написані пастором адвентистів сьомого дня. Дуже шкода, що закрили цю газету, бо ніби перед якимись виборами редактор мав необережність щось не те написати, і його зняли з роботи. А щоб мене відлучити від газети, запропонували умову: за кожна наступну статтю я маю їм

платити по чотириста гривень. На цьому наша співпраця закінчилася.

Але у Подільській конференції відкрили заочну біблійну школу. Її учні прислали запитання з Біблії, і я на ці питання відповідав на основі Святого Письма. Наші сестри, які працювали в заочній школі, переслали людям книжки та уроки, у кожному посилку вкладали мою проповідь на одну з тем: сімейну, на молитву «Отче наш», на Закон Божий, про здоров'я.

У мене залишалися копії, і їх назбиралося на цей збірник. У своїй общині я запропонував по п'ятницях читати проповіді зі збірника. Пастор Микола Мацюк запропонував мені здати у видавництво цей збірник, щоб змогли ці проповіді читати усі в нашій церкві. При підготовці я користувався Біблійним коментарем Церкви адвентистів сьомого дня, проповідями Олександра Парасея, Петра Сільмана, народними приказками та віршами, які сподобалися.

У часи радянського атеїзму християнська література не продавалася. До нас приходили коментарі, біблійні бесіди, і ми з дружиною копіювали їх на друкарській машинці. Брали папіросний папір, копірку, закладали десять екземплярів до друкарської машинки, зачиняли і закривали вікна. У нас була велика шафа, всередину я провів електрику, в ній всередині ми працювали. Один екземпляр того матеріалу я залишав собі, тому маю самвидавні коментарі на усі книги Нового завіту, на книги Буття, Ісаї, всі коментарі на книги пророків. Це був матеріал для моїх проповідей.

Через свого сина Віктора я передав збірник директору видавництва Василю Джулаю. Доктор богослов'я Ігор Корещук провів детальну експертизу. Цю книгу випустили для пасторів і пресвітерів у подарунок.

Книга складається з двох частин. Перша серія містить 15 тем, які розкривають молитву «Отче наш». Друга серія розкриває у 29 проповідях Десятислівний Закон Божий.

В Євангелії від Луки (Лк.11:1) один з учнів просив: «Господи, навчи нас молитися». З дитинства учні були віруючими, навчені молитвам, але не знали, як треба звертатися до Небесного Отця. Ісус дав їм як приклад молитву «Отче наш». Ця серія проповідей про молитву поступово, крок за кроком розкриває кожне словосполучення Господньої молитви. Спираючись на авторитет Святого Письма, вона розкриває святість нашого Господа, Його любов і милість.

У другій серії проповідей про Закон Божий є історичні дані, реальні події з служіння та життя, поради для молоді. У Законі, який дав нам Господь, чітко бачимо Божу любов та турботу до нас, Його дітей.

Книга буде у великій пригоді всім пасторам, пресвітерам і членам церкви, які прагнуть чітко розуміти Святе Письмо.

Питання – Алла Шумило